

գեր, ևն.։ Սրանց համար ահա թէ ի՞նչ է ասում Հոյովը։ «Որոց քնաւից կիրառու-
թիւնն եղեւ հնարեցեալ ի բանաստեղծից
ոչ միայն առ ի զեղեցկացուցանել զշարա-
գրութիւնս, այլ եւ առ ի զտեղ եւ պարզել
զգիտաւորութիւնս արտագրութեանց եւ առ
ի կատարանակել զմերայինն հայկաբանու-
թիւն։ Քան զի միեւնոյն բառն առակցու-
թեամբ սոցին ելուզանել կարէ զանազանս
իմացուածս, որզոն. ենթագրութիւն, ըս-
տորագրութիւն, վերագրութիւն, արտա-
գրութիւն, տրամագրութիւն, տարագրու-
թիւն, շարագրութիւն, փաշագրութիւն,
մակագրութիւն, ընդգիմագրութիւն, ա-
ռագրութիւն, ներագրութիւն, յարագրու-
թիւն, միջագրութիւն ևայլն»^(*)։

Այսպէս և այլ ոճով կազմուած են բազ-
մաթիւ բառեր. ինչպէս՝ հոյովախնդրու,
կատարունակել, ստորակցական, (փխ. ըս-
տորագասական), պարբեր «շուրջը» (օր.
պարբեր զարեգակամբն), երկպատկապէս
աերկու ձեւով, համահաստուն, եղբից-
եալ (յանգած վերջացած, իբր լա. տերմի-
նէ), օր. եղբիցեալ ի լի (լի յանգող),
ստորակիլ, մանաւանդականութիւն, նոյն
իսկ փոխ են առել զուտ լատիններէն բա-
ռեր. ինչպէս՝ լա. լեգերէ «ֆլասել» բայից
լետեմ, լետես, լետէ^(**)։

Հատինաբան հայերէնը ապրեց ու գոր-
ծեց երկու ամբողջ դար. սկիզբը առնելով
Հռովմուս Գոյէճեի կաթողիկոսի մօտ՝ 1580
ական թուերին, պարելով իր լուսազոյն
չըլնալ ժՁ. դարում, երբ բոլոր հայերի
համար էլ դարձաւ բարձր ու գիտնական
լեզու, իր մայրամուտն սկսեց Վենետի-
կում, Միսիթարաններէ մօտ, ԺՃ. դարին։
Միսիթար Աբբաս՝ կոստի մէջ թեւեռող
Հռովմի, զգաց ու հասկացաւ թէ լատինա-
բան հայերէնը նորամուտ է անհրազատ
մի լեզու է, և թէ և ինքն էլ տուեց իր
ժամանակի տուրքը, բայց ակամայ, Յոր-
գորում էր նա իր շաշկերտներին հետզհետէ
հեռանալ այլ լեզուից։ Նրանց կատարե-
ցին իր պատուէրը. Չամչեանի քերական-
նութեան հրատարակութեամբ (1779) մեռ-
նում է լատինաբան հայերէնը։

ՊՐՈՓ. Հ. ԱՃԱՌԵԱՆ

(*) Ձտութիւն Հայկաբանութեան, էջ 155։

(**) Զարբ. անդ, էջ 53։

ՅՈՒՐԵԼԵԱՐ Տ. ՀԱՅԿԱՋՈՒՆ ՔԶՆՅ.

ՈՍԿԵՐԻԶԵԱՆԻ ԽՕՍՔԸ

Հաճոյքով հոս կը գեղեցիկ Արժամապա-
սիւ Յոսիկեար Յ. Հայկազուն Քինյ. Ոսկերի-
եանի խօսքը, իր յօրինածի հաճելիս խօս-
ւած։

Գեր. Ս. Հայր, Արժ. Հարք
եւ Ազնիւ հանդիսականք

Խօսելու կարգը իմ ե. ու ես խորապէս
յուզուած պիտի նայրնեցի լոն՝ երբ այդ
կարելի ըլլար ու պատեան։ Գրեմ զգալ
անուշ քի խօսքերս պիտի մնան շատ
արտայայտել կարեւորում համար այ՝ ինչ որ
կը զգամ ամենուր հանդիպ իբրեւ ամուսնաց
երախագիտութիւն։

Առաջին խօսքերս կ'ուզեմ որ ըլլան
բառեր գոհունակութեան ճիւղ՝ որուն պար-
գեւներով յի եղած է կեանքս, եւ այդ պար-
գեւներէն մեծագոյնն ալ՝ ըլլալու իր խնամքի
պատեանս եւ Ազգին ու Հայրենիքն ալ
ծառնալ։

Երկրորդ խօսքերս կ'ուզեմ որ ըլլան
բառեր օրհնութեան, արտասանուած անունին
եւ յիշատակին բոլոր անոնց, ծնողք եւ դաս-
տիարաններս, որոնք ծնան զիս կեանքի եւ
գիտակցութեան մէջ, ինչպէս նաեւ խօսքեր
ուզուած յիշատակին անոնց՝ որոնք առաջ-
նորդեցին զիս բանականի եւ վարժապետի
վսեմ կոչումներուն։

Երրորդ խօսքերս կ'ուզեմ որ ըլլան
զարմեալ բառեր օրհնութեան ուղղուած ա-
նունին եւ յիշատակին անոնց՝ որոնք բարե-
րաբերել եղան կեանքիս եւ մեկնասանքը
գործեցին։

Պարտականութիւնս է որ չորրորդ խօս-
քերս ըլլան արտայայտութիւններ՝ խնամքի յար-
գանքի եւ շնորհապարգ զգացումներու վեր-
հայտանք, որ գնահատեց ու պատուեց
անձս անարժան, օրչալութեամբ, ծաղկեալ
փիլոսոփի եւ լանջախաչի եւ շնորհաբերութեամբ
Աւագութեան ժողովոյ։ Իցի՛ւ ասոնք ըլլային
ու մնային խորհրդանշաններ միայն եւ ո՛չ
ժողովու ու զարգեր։ Շաղկեալ փիլոսոփ բնար
նեամ ծաղկապարգ ձողիցի, լանջախաչը՝ ճշամ
նուիրեալ կեանքի եւ Աւագութիւնը՝ նեամ
ծաղիկ եւ նոր լուծի պարտականութեանց։

Պարսակաւորներն որ հինգերորդ խօս-
քերս ըլլան դարձեալ արտայայտութիւններ
ենորհապարտ զգացումներու գիրերուն համար
Օրհնութեան զոր ենորհեցին ինձ Յոբելեանիս
առթիւ իօխանները Սկեղեցւոյ, — Վեհ. Հա-
րապետը Մեծի Տանն Կիլիկիոյ, Ամեն. Ս.
Պատրիարք Երուսաղէմի եւ Գեր. Ս. Առաջ-
նորդը Սփիւսոսի: որ անգին պատիւն ալ
ընծայեց հովանաւորելու Յոբելեանական պատ-
ւոյ եւ Կարգադիր—Յանձնախումբերը, եւ
այժմ ալ կ'ընծայի իր նշխարահոլութեան շուրհ
ու ենորհր մեծարանքի սա հանդիսութեան:

Վեցերորդ խօսքերս կը փափաքեմ որ
ըլլան օրհնալիր ենորհակալութիւններ Գե-
րազնիւ անդամներուն, Յոբելեանական Պատուոյ
եւ Կարգադիր Յանձնախումբերուն, ու կըր-
քարանքի Պատ. Խնամակալութեան. ուսուց-
չութեան եւ բոլոր ազնիւ սան—սանահեաց՝
որոնք նախաձեռնութիւն ունեցան Յոբելեա-
նին եւ նախաձեռնալուրսերը Յոբելեանական
հանգիսին շնորհ ու վայելուչ կատարման:

Եօթներորդ խօսքերս բոլ ըլլան օրհնալիր
ենորհակալութիւններ անտեց Ազգ. եւ յա-
րանուանական կոհակական քե աշխարհական
պատեհութիւն մարմիններու, ազգանուր
կուսակցութիւններու, բարեգործական, մը-
տակութային, մարմնակրթական, սփռուսա-
կան եւ այլ միութիւններու, մարտիկ ներ-
կայացուցիչներու եւ հոյլ մը անհասներու՝
որոնք բարութիւնը ունեցան ըլլալ այսօր ի-
րենց անդամակցին, եղբայրակցին, ազգակ-
ցին, բարեկամին, երեցի ու մշակին հետ
անձամբ քե ներկայացուցիչներով, եւ գրով,
նառով, ուղերձներով քե խմբագրականնե-
րով յայտնելու համար իրենց խնդը ու խըն-
դակցութիւնը յարգանքն ու համակրութիւնը
գնահատելու մեծարանքի այս ցոյցին առթիւ:

Ուրբերորդ խօսքերս կ'ուզեմ որ ըլլան
չերտագին ենորհակալութիւններ անոնց որ
իրենց գնահատական, ենորհաւորական եւ
խնդակցական գիրերով եւ միասին ապրուած
կեանքի եւ կատարուած գործի ստատուոյ յու-
շերով զարգացցին «Յոբելեանական Ուշադ-
ձան»ս, ընծայելով զայն սիրուն ու քանկա-
գին յիշատակարան մը իրենց բարութեան
ու բարեացականութեան եւ մեր ալ երախ-
տագիտութեան:

Իններորդ խօսքերս օրհնալիր ենորհա-
կալութիւններ, եւ անոնց՝ որ ի գնահատութիւն
բազմամեայ ծառայութիւններուս, եւ ի քա-

ջալերութիւն բարձրօրէն հայրենասիրական
կրթական գործիս, եւ յօժանգակութիւն զը-
րական գործերուս հրատարակման. Յոբել-
եանիս առթիւ բրին մուրաւորութիւններ:

Բիրիցս օրհնեալ եւ զովեալ ուրեմն այս
բոլորը եւ անոնց հետ զուգ ամենքդ, Ազնիւ
հանգիսականներ, որ իբրեւ հոգեւոր եղ-
բայրներ, զուակներ եւ սաներ, եկած եք
խառնեալ եւ բոլորած զայն՝ որ երկար
թաւրներ սիրով եւ յօժարական սպառնեց Ձեզ
համար տունը եւ ուժ, որուն յիշկին արժանի
եք իբրեւ հոս եւ սաներ, եւ որուն միտ
արժանի կը մնաք իբրեւ Ազգին քանկագին
զուակներ:

*

Ազնիւ հանգիսականներ, մոռացումնե-
րուս համար ներողութիւն՝ վերջացան օրհ-
նութեան, ենորհակալութեան եւ երախտա-
գիտութեան խօսքերս, բայց ապաւինած Ձեր
ներողականութեան, պիտի չուզի որ անոնք
ըլլային ու մնային միակ ըսելիներս կեան-
քիս հանգիսաւոր այս պահուն: Անոնց վրայ
կ'ուզեմ աւելցնել ուրեմն, ըսելու համար՝
քե պատիւ որ այսօր կ'ընծայուի ինձի,
պիտի ըլլաւ չափազանցօրէն ճշայլ եւ անկը-
բելիօրէն ալ ծանր հոգիիս եւ սրտիս վրան,
եք անոնց հետուին ճակ զգալի խոնարհ
ու ճկար անձս միայն: Ուստի այդ պատիւը
կը համարձակեմ ընկուղել սիրով, եւ անոր
մեծութիւնն ալ կը վերցնեմ իբրեւ բեռ
հոգիւր որ քեբեւ՝ ինձմով ներկայացուած
քահանայութեան եւ վարժապետութեան
անունով. եւ կ'ընկուղեմ զայն այդ անունով
որովհետեւ այդ զոյգ կոչումները կը նկատեմ
բարձրօրէն արժանի՝ անհատներու քե հա-
մայններու, ազգերու քե ժողովուրդներու
անկեղծ սիրոյն, անվերապան յարգանքին
եւ մեծարալիր գնահատանքին՝ միտ եւ ամեն
ուրեք:

Քահանայութիւն եւ վարժապետութիւն:
Պոյլ կուտա՞ք, Ազնիւ հանգիսականներ,
որ խնդրեմ Ձեկն պահ մը կանց առնել
միասին, չարաչար նսնմացած՝ բայց յաւեհ
վեւեւ սա կոչումներուն առջեւ, որոնց ճո-
նեցեալ խոնարհ ներկայացուցիչն ըլլալու
պատիւն ունիմ այսօր:

Հարցնեմ ուրեմն քե ի՞նչ ե իսկապէս
պատեհի համարիս քահանային: — Ազնիւ
հանգիսականք:

Պատասխանը որ պիտի տամ՝ ոչ նորուքին մըն է ինքնաստեղծել եւ ո՛չ ալ փառքին կամ բանաստեղծական բացատրութիւն, այլ լուծածում մը, կամ հաստատում մը համոզուծմին եւ հաւատքին անոնց, որոնք կրօնք ունին, որոնք անդամն են եկեղեցիի մը եւ յանձին բանաւային կը նանչնան՝ իրենց հոգեւոր ու բարոյական կեանքին հովիւն ու առաջնորդը, ու զայն կը կոչեն Տէր. կամ Տէր հայր:

Տէր, Տէր հայր... սոյն կոչումները, Ազնիւ հանդիսականներ, թիզոսներ չեն եւ ոչ ալ ազնուանիւս բառեր, այլ խորհրդանշաններն են սրբազան պատեօնի մը՝ այդ պատեօնը գիտակցօրէն տուողին եւ առնող կրօնին համար: Եւ ի՞նչ է հուրիւնը այդ փանաւայական սրբազան պատեօնին:

Քահանան, Ազնիւ հայրեր, եղբայրներ, փայեր եւ զաւակներ, Քահանան կ'ըսեմ՝ իբրեւ հոգեւոր ու բարոյական առաջնորդը իր հօտին, պատեօն ունի զայն առաջնորդելու Անոր՝ որ Աւարիչն է Տիեզերքին, որ Աղբիւրն է կեանքին եւ հոգիին եւ Վառարանը՝ զանոնք — կեանքն ու հոգին կ'ըսեմ — ծնող, տարժող ու վարող Ուծին եւ Օրհնիքին. Ուծ եւ Օրհնք՝ որ բարոյական իմաստով մը կը կոչուին ձեմարտութիւն, Գեղեցկութիւն, Արդատութիւն եւ Սէր եւ զոր մէկ բառով կը կոչենք Աստուած: Այո՛, Ազնիւ հանդիսականներ Քահանան պատեօն ունի իր հօտը առաջնորդելու ձեմարտութեան, Գեղեցկութեան, Արդարութեան եւ Սէր—Աստուծոյ:

Պիտի հարցնեմ ինչպե՞ս սակայն: — Շատ պարզ է — պիտի առաջնորդե՛ք իր հաւատքին, իր գիտութեան, իր խորհրդապաշտօն ոգիին եւ իր սիրով զօրութեամբ՝ նախ ինքը բարձրացաւ Աստուծոյ՝ լեցուելու համար Անոր հոգիով. Անոր հոգիով՝ որ լոյսն է նեմարտութեան, որ շնորհն է իմաստութեան, որ զօրութիւնն է Արդարութեան, որ ամենակարողութիւնն է Սիրոյ, որ փայտութիւնն է բարութեան, որ խաղաղութիւնն է տունչի, եւ այդ բոլորով կատարելութիւնը բոլոր երեւոյթներն են գեղեցկութեանց: Եւ երկրորդ՝ իր հօտը առաջնորդելու պատեօն ունեցող Քահանան, այսպէս լեցուելի յետոյ Աստուծային հոգիով՝ պէտք է դառնայ իր ժողովուրդին իբրեւ մարդը Աստուծոյ, իբրեւ կ'ըսեն՝ «Այլ լի՛ շնորհօք եւ նեմարտութեամբ» պէտք է դառնայ՝ քափուելու համար իբրեւ

ցօղ օրհնութեան անոր կեանքին ներս, ապրելով ըսել կ'ուզեմ նախ ինքը՝ եւ ապրեցընելով իր ժողովուրդը՝ սիրոյ, սրբութեան, բարութեան, փայտութեան, արդարութեան եւ խաղաղութեան աստուածային կեանքով մը շնորհազարդ, եւ ո՛չ քե ըլլալով ու մընալով միայն եւ միայն աղօթող, պատասազող, երգող ու ծիսակատար պատեօնեալ:

Անա՛, Ազնիւ հանդիսականք՝ Դանի մը բառով ուրուագծուած, պատեօնը Քահանային:

Եւ ինչո՞ւ այս պատեօնը համեօս կրօնական Քահանային եւ ո՛չ նուիրապետութեան միւս ներկայացուցիչներուն, քիւեւս հարցնեն ոմանք: — Բարձրօրէն առնուած եւ գիտակցօրէն ըմբռնուած՝ ա՛յս է պատեօնը նաեւ բոլոր հոգեւորականներուն, բայց մանաւանդ Քահանային՝ որ ժողովուրդին ծոցին ելած է ժողովուրդին ամենօրեայ ծառայութեան սանձամուռած պատեօնեան է եւ իբրեւ Տաներեք՝ միտօ ու սերտօրէն կապուած կեանքին ու հոգիին իր բանաւոր հօտին: Միւսները երբ մերթ ընդ մերթ կը տեսնեն ժողովուրդը, կ'այցելեն անոր, կը խօսին բնեւեհն ու կը բարոյեն իրեն Աստուծան: Որդին, ինք, Քահանան, պարտի այդ խօսակցութեան անոնցմով պատգամուած աստուածային կեանքը սանձի տուներուն, ներքեւի հոգիներուն եւ իր հոգիով՝ իբրեւ մտադրութեամբ աղբիւր կենդանաբար երբ կարելի է ըսել՝ հօտի ժողովուրդին կեանքին ներս, ռոգելու եւ մօսելու մամար հոն, Սկիզբուց իրենքն են տուած եւ մամաւանդ իր խկ սրբեկն քափուած սերմերը կրօնական ու բարոյական նեմարտութիւններու անոնցմով ծաղկազարդուած հոգիներ ու կեանքներ նուիրելու համար Աստուծոյ, Ազնիւ ու Հայրենիքին: Այո՛, սիրելիք, Քահանան պատեօնեալ Աստուծոյ անհուն հոգիին՝ այսպէս հոգեւորն զատաբարակը պարտի ըլլալ իր ժողովուրդին:

Իսկ Վարժապետը...

Ազնիւ հանդիսականներ, երբ Քահանային պարտաւանդութիւնն է բարձրանալ Աստուծոյ՝ յետոյ Անոր բարձրացելու համար իր ժողովուրդը, վարժապետն ալ պատեօն ունի, իր խնամքին յանձնուած մանուկներու հոգիին մէջ քնացող աստուածային ուժերը, այսինքն՝ մեքին լոյսը՝ կամ նեմարտութիւնը, արտիս սերը՝ կամ բարութիւնը, խնկն ձայնը՝ կամ արդարութիւնը, կամքին ուժը՝ կամ հոգիին

բափր դէպի կասարելութիւն՝ արքեմքնել, անեցնել, զօրացնել եւ հասցնել իրենց լուսինն, եւ այդպէսով կերտուած թիպար հոգիին եւ գեղեցիկ կեանքին մէջ երեւան բերել Աստուածատիպ մարդը ուրիշ խօսելով՝ Քա-հանային նման փոխանակ Աստուածութիւնը — Դուք հասկցե՛ք կասարելութիւնը — երկնիք բարձրութիւններէն իջեցնելու, վարժապետին պատշոճն է զայն յայնազործել հոգեկներս խորհերէն՝ մեալուսովը անոնց բազմազան ընդունակութիւններուն, որպէս զի այդ կերպով երեւան եկած մարդը, մէկ կողմէն ապրի յաջող եւ ճօր իր կեանքը մեր անցաւոր աշխարհին, միւս կողմէն ալ իրագործէ իւր նակասագիրը անմահական եակի:

Ահաւասիկ, սիրելի հանդիսականներ, ի՞նչ մը թերեւս վերացականօրէն ու չոր կերպով ներկայացուած պատշոճները *ճշմարիտ Քահանային* եւ *Վարժապետին*, որոնք, մաքրելով ոգիին ու նկարագրի, իբրեւ գիտակից հովիւ ու մեակ, եթէ ուզեն եւ աշխատեն՝ կարող են հրաշափոխել մարդը եւ յեղաօրջել Անոր բախօք, օալով անոր անմահներու երանական նակասագիր:

✱

Ներկայեցի, Ազնիւ հանդիսականներ, կը ներեմ, բայց կ'ուզեի եւ պէտք էր ըսել կամ յիշեցնել Ձեզ գէթ այսքան մը՝ նայուածքները բարձրացնելու համար սկար ու թերի երեքիս ու վարժապետիս ընդմէջէն՝ իսեալ Քահանային եւ Դասխարակին, որպէս զի Ձեր հոգիները վերանան՝ մանաւանդ անոնց սիրոյն, անոնց յարգտեմքին, անոնց հիացումին՝ եւ անոնց կարօթին...

Նոյնայնոյն եւ խորեմ, հոգեսուն սան ու սանուհիներ, վստահական այս զոյգ կոչումներով մուտ գործեցի Ձեր կեանքներէն եւ հոգիներէն ներս. եղալ կ'ըսեմ Ձեզի՝ հովիւ ու մեակ, Քահանայ եւ Վարժապետ: Քահանայ՝ ի՞նչ չափով լոյս, յոյս եւ ուժ բերի Ձեզ երկնքէն, եւ անոնցմով ի՞նչ տասիման լուսաւորեցի, միեկբարեցի եւ զօրացուցի Ձեր կեանքն ու հոգին... Եւ վարժապետ՝ դարձեալ ի՞նչ չափով յաջողեցա՞յ մեակել ու դուրս բերել Ձեր հոգիներէն՝ աստուածայինը, եւ ի՞նչ չափով նժարեմք մարդու, քրիստոնեայ, հայրենասէր եւ մարդասէր թիպար մարդու կերպարանքը կրցի օալ Ձեզի:

Ո՛հ, գիտեմ, ի՞նչ ալ ըսեմ ինձի բարի ու բարեացական բազմութիւնները ժողովուրդիս եւ երամը հոգեծին զաւակներուս, գիտեմ՝ թէ շատ սկար եւ անճան եղաւ չափը լոյսին, չափը յոյսին եւ չափը Աստուածային Ոյծին ու շնորհին՝ զորս ջամբեցի Ձեզ եւ որուն համար՝ ներեցի ինձի այժմ՝ եղբայրներ, խորեմ եւ զաւակներ: Ներեցի՛ք՝ կամայ թէ ակամայ բերացումներուն բայց եւ զիջեցի՛ք՝ ու վստահ եմ թէ զիջեմք՝ թէ փորձեցի կարելին եւ այդ է կարծեմ պարտականութիւնը իւրաքանչիւր պարկեօս պատշոճներին: Աւելին ու բաղձալին՝ սպասուած թիպար եւ արժանաւոր երեցեւոր վարժապետ, ա՛հ, ասիկայ էր, եղաւ, է՛ք ու մնաց՝ երազը կեանքիս ու բաղձաւնը հոգիիս, մեր գեղին նակասագիրը վարդոյ ա՛յ միայն հոգեւոր եւ մտաւոր՝ այլ բոլոր առաջնորդներուն մասին: Գիտեմ, սիրելիք, թէ մեր ժողովուրդը գեղեցիկին եւ կասարեալին սերն ու ճաշակը սքանչելանող եւ անոնց ստացումին եւ ապրումին համար պայմարող ու բաղձաւն ինչ, չըսելու համար ամէն ինչ զոհաբերող ու զոհաբերելու միտ պատրաստ ցեղերէն մին եղած է: Ուստի, վստահ եմ, Հայրենիքէն դուրս թէ Հայրենիքէն ներս վերածնունդ իր կեանքին առաջին, եւ լուրջ եւ առողջ ձրգտումներէն մին պիտի ըլլայ պատրաստութիւնը նժարեմ Առաջնորդներու, որոնց շարքին իջիւ չմոռցուի՛ն՝ եւ զիջենք թէ չեն մոռցրած հովիւներն ալ հոգեւոր: Հովիւներ՝ որոնք, իրենց հաւաստին, յոյսին եւ սիրոյն լոյսն ըմպած լուսաւորչաց կանթեղին եւ իրենց ինքնամոռաց նախնային ոգին ծնած Հայաստանեաց եկեղեցիով անձնաւորեալ ցեղին ամնար ու անմեռ գիտակցութենէն, ձեռք ձեռքի Առաջնորդներու հետ մտաւոր ու մարմնաւոր, պիտի առաջնորդեն մեր ազնւական ցեղը՝ լուսմին իւր նակասագիրն՝ որ է Աստուածայինը յամենայնի, այսինքն՝ գեղեցիկը: Բարին ու կասարեալը կեանքի թէ, զործի մէջ:

Ուրեմն կեցցե՛ք յաւեօ ազնւական ցեղն մեր հայկազնեան, ու կեցցե՛ք անոր սեղաններուն սպասարկու՛ Վարժապետն ու Քահանան: